

Cooperativa n'he vistes un gavadal de buides...

Recurrent els carrers, amples i ben pavimentats, no hi he sabut veure altre monument, al racò d'una plaça, que una columna de poc més d'un metre d'alçada, voltada d'un senzill parterre, i amb unes lletres negres, de ferro, que m'han cridat l'atenció. M'hi he apropat, i he llegit tres paraules que molt bé podrien sintetitzar els sentiments d'aquests molletans de l'Empordà. M'aclareixen que la inscripció data de la fundació de la Cooperativa vinícola.

Les paraules eren aquestes: PAU, AMOR i GERMANOR.

Sant Joan de Mollet

L'altra visita em fa agafar la carretera que va de Girona a La Bisbal, per Celrà i Bordils. Abans de Flassà, a l'esquerra, hi trobem el rètol amb el nom del poblet que buscàvem: Sant Joan de Mollet, 1 Km.

Durant el camí, ens acompanya primerament la visió del riu Ter, i la línia del ferrocarril a França. I també, naturalment, una doble corrua de cotxes, perquè la carretera arriba fins a Palamós, i ja és sabut que a l'estiu la platja té un atractiu irresistible, pels turistes com

pels del país...

Sant Joan de Mollet queda a dalt d'un turó, i del munt d'edificacions del nucli antic se'n destaca el campanar i l'església.

Cap allà ens dirigim, i a la mateixa plaça hi trobem el Casal, i la Casa de la Vila.

Aquesta està oberta, però només hi trobo la dona de fer feines, que m'indicarà la casa de l'alcalde.

Retrocedeixo, m'endinsó per un camí ajardinat, i em trobo davant d'una casa pairal que tot seguit em recorda «Can Fonolleda» abans de la seva restauració. Una pedra, al porxo, em parla de l'antiguitat de la masia: any 1862.

L'alcalde no és a casa i —com passava a l'altre Mollet— el rector i el metge viuen al poble proper més important que, en aquest cas, és Flassà. De les converses sostingudes amb diversos veïns de la localitat penso que n'he tret l'entrellat suficient com per poder-vos donar raó del passat i el present d'aquest poble, d'uns 300 habitants, si fa no fa els mateixos que li concedia aquella Geografia que hem esmentat abans, editada a principis de segle, sinó a finals del passat. O sigui que si no ha crescut, tampoc es pot dir que

Entrada a la població amb el campanari al fons

hagi disminuït.

També aquí ha sorgit, i recentment, una polèmica respecte al nom del poble, que alguns voldrien fos el de Mollet de Ter. El riu passa, en efecte, pel seu terme municipal, amb gran riquesa d'arbreda i de pollanques a les seves ribes, i possibilitat de pescar-hi anguiles i barbs.

A més de boscos de roures i alzines, alguns oliverars i poques vinyes, cull grans i llegums.

La indústria queda representada per la conseva de carns: «Frigorífics del Ter».

La Festa Major de Sant Joan de Mollet encara està per arribar. La celebren els dies 29 i 30 d'agost, però ja he vist

programes anunciant sardanes i ball pel Conjunt Setson i Blas que, pel que sembla, hi està «abonat», ja que al programa de 1984 també hi actuava, si bé aquell any tingueren a més «La Principal de La Bisbal», així com la presència de l'alcalde de Barcelona, senyor Pasqual Maragall, que estiuja molt a la vora, al poble de Rupit.

Em crida l'atenció, a la porta de l'església, una inscripció que diu, més o menys: «MONUMENTO INSIGNE DE PIEDAD DEL PUEBLO DE SAN JUAN DE MOLLET. Primera piedra colocada el 11 de octubre de 1847 y terminada el 11 de octubre de 1866, sien-

do obrero mayor Juan Masó, y director de los trabajos su hermano Miguel Masó».

M'assabento que aquests Masó (ara amb dues S) avant-passats de l'actual alcalde, cediren els terrenys necessaris per construir l'església, el segle passat, a canvi de determinats privilegis, com el dret de seure als primers bancs, i d'ésser enterrats dins de la pròpia església. Privilegis que en aquells temps no eren gents rars, i que trobaríem semblantment a moltes altres bandes.

Avui però els temps han canviat, i la tomba del Massó no és pas al mateix lloc, si bé la llosa que la cobria serveix d'a-

ra a l'altar major.

Sembla, però, que alguns dels que es mostren més partidaris d'abolir aquella situació, no fan rebuig de figurar a les primeres files...

Es allò del conegut acudit: —«No estiris les orelles del gat! —Per què no? —Perquè les vull estirar jo!».

La veritat és que mentre escoltava aquesta vella història no vaig deixar de pensar en la frase amb que Sant Mateu clou l'evangeli aquell dels treballadors de l'hora onzena: «Los últimos serán los primeros, y los primeros serán los últimos».

La munificència del Massó no es limitaria emperò a l'església. A l'esquerra de la carretera que els uneix amb Flassà hi ha la Plaça del Col·legi, amb un camp d'esports al davant, que porta el nom de na Lluïsa Ros i Massó, àvia de l'alcalde.

Una senyora que imagino serà per a molts la patrícia exemplar que amb les seves iniciatives i generositat contribuï a millorar el poble, i per a d'altres, la darreia representant del caciquisme o del feudalisme, o aneu a saber de què.

I és que, veritablement, «todo es según el color del cristal con que se mira»...

Joan Allguer

SERVICIO A COLECTIVIDADES

R. MARCO CARNICER, S. L.

- * ESPECIALIDAD EN COMEDORES ESCOLARES
- * SERVICIO DE COMIDAS A FABRICAS Y HOSPITALES
- * SERVICIO DE COCINADO EN EL PROPIO CENTRO
- * SERVICIO DE CATERING

COCINA CENTRAL:

Avda. Gaudí, 54
Telf.: 593 97 48
MOLLET DEL VALLES